

ταπητοστρώτους βαθμίδας, τὰς διηκούσας διὰ χρυσοῦ καὶ βελουδίνου ἐρείσματος, ἐθαύμασε τὸν φιλόκαλον κόσμον τοῦ προδρόμου μέτας λαμπρὰς τοιχογραφίας καὶ τὰ ἀγάλματα, ἐξεχύθη δ' ἐκείθεν εἰς τὰς εὐρείας καὶ φωταυγεῖς αἰθούσας, τὰς πλήρεις ἀνθέων καὶ καλλωνῶν. Ὡ αἰκαλλοναί! πῶς ἤστραπτον θαυμάσιαι ὑπὸ το φῶς των λαμπτήρων καὶ τῶν κηρίων, ἀντανακλῶμενον πανταχοῦ ἐπὶ τῆς στιλβηδόνος τοῦ πέριξ πολυτελοῦς διακόσμου· πῶς ἀνεδινύοντο ἐν τῇ μέσῃ τῆς αἴγλης τῶν χρωμάτων καὶ τῆς ποικιλίας, ὑπὸ τας πλουσίας ἐσθῆτας καὶ τοὺς τιμίους λίθους, ἀποπνέουσιν μεθυστικὴν εὐωδίαν, ὡς ὄντα ἄλλου κόσμου, ἄντικα συνήγειρεν ἐκεῖ ἡ μαγεία τῆς μουσικῆς.

Ἀλλ' ἡ Βασιλικὴ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὑπερεῖχε πασῶν, τὸ κάλλος τὸ ἄμεμπτον καὶ τὴν χάριν τὴν ἀμίμητον. Ἦτο περιβεβλημένη τὴν ἐθνικὴν στολὴν, κατὰ τὸ σῦνθετες, τηλαυγὴς ὡς ἀστὴρ ἐκ τῆς μετὰξῆς, τοῦ χρυσοῦ καὶ των ἀδαμάντων. Ὁ Λέων εἶχεν ἐπιμεληθῇ ἰδιαζόντως τῆς πολυτελοῦς ἐκείνης περιβολῆς, αὐτὸς παραγγείλας ἐν Καλάμικι τὴν ἐρυθρὰν μεταξίνην ἐσθῆτα, αὐτὸς φροντίσας περὶ τοῦ κομποῦ διαδήματος, αὐτὸς ἐκλέξας τὰ πέδιλα, ἀκόμη καὶ τὰ χειρόκτια. Πλουσίως λοιπὸν καὶ ἐπιχαρίτως ἐνδεδυμένη, καλλονὴ ὑπέροχος, καταγοητεύουσα διὰ τῶν εὐγενῶν καὶ οἰκείων τρόπων, δὲν ἐδύνατο νὰ ἦνε παρὰ τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς προσοχῆς καὶ τῆς κοινῆς ὁμιλίας. Εἰς ὅλους τοὺς κύκλους, πάντες ἔκρινον ἀναγκαῖον ἀνταλλάσσειν μεταξὺ ἄλλων καὶ τας περὶ τῆς Βασιλικῆς κρίσεις καὶ ἐντυπώσεις των. Αὐτὸς ὁ σοδαρὸς καὶ ἐπίσημος κύκλος ἐξ ὑπουργῶν, διπλωματῶν, ἀνωτέρων στρατιωτικῶν, ὁ συγκροτούμενος πάντοτε πέριξ τοῦ γλυκέος καὶ μελιχίου πρωθυπουργοῦ, συχνάζοντος παρὰ τῇ ἡγαπημένῃ του Ροδίῳ καὶνωχλῶς ἐξηπλωμένου ἐπὶ τῆς καθέδρας του, ἔλαθεν ἐπὶ τινὰ χρόνον θέμα ὁμιλίας τὴν περικαλλῆ Μεγαρίδα, εἰς τὴν ὁποίαν ὅλοι εἶχον ἐπιδαψιλεύσει θωπείας καὶ ἐπαίνους.

Εἰς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου πρὸ πάντων, φέρων ἀκόμψως τὸ μέλαν κολόβιον, ἀλλ' ἐπιδεικνύων αὐταρέσκως τὸν σταυρὸν τῶν Ταξιαρχῶν, ἦτο πλήρης λάλου ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τῆς ὠραίας παιδίσκης· ἔβλεπεν ἐπὶ τοῦ προσώπου της ἀναλάμπον τὸ θεῖον τῶν προγόνων κάλλος καὶ εἰς τὸ εὐσταλὲς ἀνάστημα καὶ το εὐκόλπον στῆθος ἔβλεπεν ἐνσωματωμένην τὴν ἰδανικὴν τελειότητα τῆς ἀρχαίας τέχνης. Ἐν τέλει προὐκάλει τὸν Φαλμεράδερ, καίτοι νεκρὸν πρὸ πολλοῦ, νὰ ἔλθῃ ἐν Ἀθήναις, νὰ ἴδῃ τὴν Βασιλικὴν καὶ κατόπιν νὰ εἴπῃ ἂν οἱ Ἕλληνας ἐξεφυλίσθησαν ἢ ὄχι. — Τότε κάποιος ἐκ τῶν στρατιωτικῶν, διακρινόμενος ἐπὶ δικτικῇ εὐφυολογίᾳ, ἐξήνεγκεν ὑπαινιγμοῦς τινας, ἀμφισβητοῦντας τὴν ἀγνότητα τοῦ ὑπὲρ τῆς κόρης ἐνθουσιασμοῦ τοῦ γηρηχοῦ διδασκάλου, καὶ ἐν ᾧ οὗτος ἠτοιμάζετο νὰ παντῆσῃ εἰς τὸ πείραγμα, ἐπιμαρτυρούμενος τοὺς κλασικούς, τὸν καθησύχασεν

ὁ μακαρίτης πρωθυπουργὸς διὰ τῆς συνήθους του φράσεως :

— Μὴ χάνεσαι! δὲν τα πιστεύουμε 'μεῖς αὐτά!

Πλὴν ἄλλου ἄλλοι ἄλλως ὠμίλουν περὶ τῆς ἀναδεκτῆς τῆς οἰκοδεσποίνης. Ἐὰν πλησιάζωμεν ἐπὶ παραδείγματι τὸν ὁμίλον ἐκείνον τῶν κομποῦν καὶ φιδρῶν νέων, ὁ ὁποῖος κατηρτίσθη ἐν γωνίᾳ τινὶ ἀπομεμακρυσμένη τῆς αἰθούσης τοῦ χαρτοπαιγνίου, θάκούσωμεν γλώσσαν τομηρὰν καὶ ἄσμενον. Τινὲς τῶν κυρίων τούτων μᾶς εἶνε ἤδη γνωστοί· ὁ Χορτίδης, ὁ Ἀστεριάδης, ὁ Φίλιππος Καλάτος, καὶ ἄλλοι μὲ ἐνδοξώτερα ὀνόματα, ἀλλὰ φυλοτότερα καρδίαν.

— Χωρὶς τ' ἀστεῖα τόρα. . . ἐκείνη ἡ μικρὴ εἶνε καλλίτερη ἀπὸ ὅλες τῆς μεγάλαις· ἔλεγεν ὁ Χορτίδης.

— Ὡ! δὲν ἔχει ἀμφιβολίαν, κομματὶ θεός! ἀνέκραξεν ἐνθέρμως μεϊράκιον δεκαεξαετής, ἀληθῶς τεθαμβωμένον ἐκ τῆς καλλονῆς, ἥτις ὡς μάγος ὀπτασία τῷ ἐπεφαίνετο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Καὶ εἶχε δίκαιον! πῶς εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ γυνὴ τῷ προσμειδία ὑπὸ πέπλον ἀκόμη, ὡς Ἰσις μυστηριώδης, ἄγνωστα ὑπὸ σκηνῶν, νὰ μὴ τον σαγηνεύσῃ ἡ θεὰ δωδεκαετοῦς παρθένου, τόσῳ ὠραίας, ταῦτά ἴσως πασχούσης καὶ αἰσθανομένης;

— Σοῦ ἀρέσει πολὺ, Φωκίον! καὶ πολὺ ἐνθουσιασμένος φαίνεται! τῷ ἀπῆντησεν ὁ ἐξ ἀδελφός του, κατὰ τι μεγαλήτερος, ἐκπέμπων νέφος καπνοῦ.

— Καλ' αὐτὴ ἀρέσει σ' ἐμᾶς τοὺς μεγάλους, καὶ σ' ἐσᾶς τοὺς μικροὺς δὲν θ' ἀρέσῃ; εἶπεν ὁ Ἀστεριάδης, καὶ πάντες ἐγέλασαν μὲ τὸ λυπηρὸν καὶ θρηνηδὲς τοῦ ὕφους. Ἀφύκτως ἰσχυρὸν πάθος θὰ ἐκίνοι τὴν γλῶσσαν του.

Τότε ὁ Χορτίδης κύψας τῷ ἐπιθύρῃσεν ὀλίγας λέξεις εἰς τὸ οὖς.

— Ἀκούς ἐκεῖ! πῶς ὄχι, διάβολε! ἀνεφώνησεν ἐκεῖνος, ἐν ᾧ ἐπορφυροῦντο αἱ παρειαί του· καὶ θὰ ἴδῃς. . . ἀπὸ ἀπόψε θάρχησω. . .

— Λὲς νὰ κατορθώσῃς τίποτε;

— Parole σοῦ λέγω, στοιχηματίζω πῶς ἀπόψε θὰ τὴν φιλήσω.

— Αὐτὸ εἶνε εὐκόλο. . . 'μπορεῖς νὰ τὴν φιλήσῃς καὶ μπροστὰ στὸν Λέοντα, ἔτσι χάριν φιλίας· εἶπεν ὁ Φίλιππος Καλάτος.

— Ἀμ δὲ θὰ τὴν φιλήσω 'μπροστὰ του! casus belli γυρεύεις ἐσὺ πάλι;

Δὲν ἐδυνήθησαν καὶ πάλιν νὰ κρατήσωσι τὸν γέλωτα, διότι ἦτο γνωστὸν τὸ ἔκτακτον ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ὑπὲρ τῆς κόρης ἐδείκνυν ὁ Λέων. Διὰ τοῦτο, τοιαῦτα ὁμιλίας ἐκ μέρους φίλων του, ἦσαν ἀνάρμοστοι καὶ βδελυκταί· ἀλλ' ἐξ ἀνθρώπων τόσῳ φάουλῳ δὲν θὰ περιέμενέ τις εἰλικρινεστέρην διαγωγήν.

Ἡ συνομιλία διεκόπη, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ Λέων, στηρίζων ἐπὶ τοῦ βραχίονος λευχείμονα νεάνιδα, κόρην ἀνωτέρου δικαστικοῦ ὑπαλλήλου. Ἐφημίζετο διὰ τὸ ὑπερήφανον καὶ ἀρρενωπὸν

κάλλος τῆς, τὴν ἄκραν ζωηρότητα, καὶ τὴν προτίμησιν, ἣν ἐδείκνυε πρὸς αὐτὴν τελευταίως ὁ Λέων. Πολλοὶ ἔλεγον ὅτι εἶνε ἡ συστηματικὴ ἐρωμένη του, κατὰ τὴν φράσιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐρωτολόγων. Ἀφῆκε τὸν βραχίονα τοῦ Λέοντος καὶ προὐχώρησε πρὸς τὸν ὁμίλον.

— Νά σας 'πῶ, κύριοι, δὲν χορεύετε; ἠρώτησεν αὐστηρῶς.

— Προτιμῶ τὸ κάπνισμα καὶ τὴν συνομιλίαν, δεσποίνης, ἀπῆντησεν ὁ Χορτίδης ἔχων περισσώτερον τὸ θάρρος.

— Μπα. . . ὠραία ἀπάντησις! καὶ δὲν καταβαίνειτε τότε εἰς τὸ καφενεῖον; Σηκωθῆτε γρήγορα νὰ χορεύετε! . . . καὶ τα κορίτσια δὲν ἔχουν καθαλιέρους!

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἐπιτακτικῶς, μετεκίνει τὰ καθίσματα βιάζουσα τοὺς νέους νὰ ἐγερθῶσι, καὶ εἴτα, ὠθήσασα αὐτοὺς ἐμπρός, τοὺς ἠνάγκασε νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν αἶθουσαν, ὡς ποιμνιον ἀποσχωρτήσαν εἰς τὴν μάνδραν.

— Ἀκούς ἐκεῖ! ἔλεγεν ὁδηγοῦσα τοὺς χορευτάς· νὰ τοὺς προσκαλεῖ ἐδῶ ἡ οἰκοδεσποῖνα καὶ αὐτοὶ νὰ κρύβωνται. . . νὰ φέρονται τὰ γνωστά τοὺς κορίτσια νὰ χορεύουν μὲ ξένους καθαλιέρους. . . Κωθῶνις τοῦ διαβόλου, ἀλήθεια καὶ ἀπ' ἀλήθεια!

— Ἀριστούργημα! ἔλεγεν ὁ Λέων γελῶν ἀπὸ καρδίας.

Ἐπαυσαν τὰ ἀστεῖα, ἅμα εἰσῆλθον εἰς τὴν αἶθουσαν τοῦ χοροῦ, ὅπου ἐπεκράτει ἐπίσημος σοβαρότης. Ὁ στρόβιλος ἐξηκολούθει ζωηρὸς, καὶ ὑπὸ τοὺς γαργαλιστικούς ἤχους τῆς λαμπρᾶς ὀρχήστρας, οἱ φίλοι μας ἐκόντες ἄκοντες ἔλαβον μέρος.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Ἀστεριάδης προσεπάθει πάσῃ δυνάμει νὰ εὐκρεστήσῃ τῇ Βασιλικῇ· αἱ περιποιήσεις του, τὰ βλέμματά του, οἱ τρόποι του, ἐπέσπασαν τὴν προσοχὴν τοῦ Λέοντος, ὅστις τοὺς ἐπέβλεπε, χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε. Μόνον ἐγένετο ὡχρὸς ἐξ ὀργῆς, ὅταν μετὰ τινας κύκλους στρόβιλου, ὁ Κρίτων ἀπέθηκε τὴν περιπόρφυρον χορευτρίαν ἐπὶ τοῦ χεῖλους ἀνακλίντρον καὶ συνέσφιγγε διὰ τῶν δακτύλων τὸν βραχίονα, ὅπερ δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ παρατηρητοῦ. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐσιώπησε, διπλασιάζας τὴν ἐπιβλεψίν. Ἡ Βασιλικὴ, ἀθῶα καὶ ἀμόλυντος, ἐθεώρησε τὴν θλίψιν ἐκείνην ὡς ἀδεξιότητα, ὡς λάθος, τὸ ὁποῖον εὐκόλως συνεχώρησεν εἰς φίλον, τόσῳ καλὸν καὶ συμπαθῆ, οἷος τῇ ἦτο ὁ Ἀστεριάδης.

Ἐπεται συνέχεια.

ΓΡ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐταῖς ἐπαρχίας καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρ. τελεῶν.]

Pierre Zaccane : « Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρίσιων », Δραχμᾶς 4 (4,20)

Maximilien Perrin : « Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια » ἢ τοι « Ἀπομνημονεύματα Ἀλικῆς Δι-Μερβίλλ », (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) Δραχ. 3,50 (3,70)

Ιουλίον Βέρν : « Ἡ Πλωτὴ Πόλις » Δραχ. 1 (1,20)

Ἐπίσης φύλλα τῶν Ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.